

ost·ra·var

zpravodaj 5

neděle 2. 12. 2012

Dnes

10:00 - 12:00 SEMINÁŘ
COOLTOUR

Odjezdy vlaků

Směr Olomouc, Pardubice, Praha

12:50 (RegioJet), 13:41 (Pendolino), 14:13 (EC)

Směr Brno

12:39 (R 738), 13:45 (R 834), 14:39 (R 740)

Směr Otrokovice, Břeclav

12:39 (R 738) s přestupem v Přerově

13:45 (R 834) s přestupem v Přerově

15:00 (EC)

Domina ostravského divadla

Bára (s nečitelnou glosou v ruce):
Hele, může tam být věta „Dominou
ostravského divadle je herectví?“
Mně se to zdá nějaký divný.

Michal (na nejmenším notebooku
v místnosti se věnuje grafice): Ale
mohl by to být titulek úvodníku.

*Všichni se radují, pouze Macho zmateně
a nestřílivě mžourá, poté hledá telefon a
odchází do klubu na panáka fernetu.*

David Drozd (který shodou okolnos-
tí sedí u největšího notebooku
v místnosti): „Gasnářková?“

Redakce: Nene, to je jenom titulek.

David Drozd odchází s přátelskou prosbou, abychom mu řekli, jak zněl předcházející titulěk, ve kterém on sám vystupoval, a na který jsme si v tu chvíli nemohli vzpomenout.

Redakce dává hlavy dohromady: „Drozd velocipuje“

Všichni se radují, pouze Macho již dávno odešel do klubu a popíjí svůj fernet.

Bára (formuluje omluvu za chyby v předcházejícím čísle): Tak teda jen tady tyhle dva dementy?

Michal: Macho nevyplnil hvězdičky.

Vladimír: Táňo, najdi hezkou těžební věž, ale aby měla aspoň padesát kilo.

Táňa se tváří zmateně.

Všichni se radují, Macho atd.

Bára: Já jsem taky svobodná matka.

Táňa: Všechny tři jsme svobodné matky.

Michal: Já myslím, že dámy už mohou jít do klubu.

Vladimír: Nechodte, bude nám tu bez vás smutno.

Michal: Dominiku si tu necháme.

Táňa nachází na ruské pornografické stránce těžební věž a ta se vzápětí stává dominou ostravského divadla.

Všichni se radují, Macho atd.

Nejvyšší čas, aby už ten festival skončil.

REDAKCE

Zítřka

OBSAH

errata, anketa ... 3

rozborový seminář ... 4 - 5

recenze ... 6 - 8

Ostravaryš ... 9

hvězdičky, glosy ... 10 - 11

Errata

Nečiníme to rádi, ale v posledním festivalový den došlo na errata. Ve včerejším článku Pavlína Pacákové o prvním rozborovém semináři se objevila informačním šumem vzniklá a mnohostranně rozšířená informace o tom, že diskuzní příspěvky v letošním ročníku nejsou honorované; opak je ovšem pravdou i letos. A v referátu z debaty o Sofiině světě byl jako autor jednoho výroku označen Jiří Krupica, student Ateliéru divadlo a výchova JAMU. Jiří Kru-

pica je ve skutečnosti členem souboru Divadla loutek a říkal cosi docela jiného. Panu Krupicovi se omlouváme zejména v případě, že by se mu pochvalné výroky na adresu jeho divadla nelíbily - a autorovi tohoto výroku se omlouváme za to, že do dějin vejde pod cizím jménem.

Z tabulky kritiků vypadlo hodnocení Pestrých vrstev od Jana Kerbra, který jim uděluje čtyři hvězdičky.

Minianketa

Na rozborových seminářích se pravidelně objevují i mimoostravští praktičtí divadelníci. Zpravidla mlčí, ale poslouchají (prý) se zájmem. Dvou z nich jsme se zeptali, jak se jim jako praktikům rozborové diskuze zamlouvají...

Já jako praktický divadelník jsem například s překvapením zaznamenala, že v rámci oné předlouhé debaty o Ivanovovi a o tom, jak tam jsou kde vybudované vztahy, se nikdo nezmínil o té – zvláště ve druhé půlce velice vysoké – šikmě. Ptala jsem se herců, zda mají nějaké brzdy na botách. Odpověděli, že nikoliv. Tak jsem se ptala, co na to říkal bezpečnostní technik – a prý že asi nic, když ty brzdy nemají. Nejvyšším cílem hereckého snažení na této metafoře, která tam s jistotou byla a která se jmenuje „všichni na šikmé

ploše“, bylo nesletět dolů. Teoretik jaksi automaticky očekává, že herec je od toho, aby zvládl všechno. Jenomže herci, kteří na takovémhle terénu nemají brzdy, mají co dělat sami se sebou, a teprve až potom hrají nějaké vztahy.

LÍDA ENGELOVÁ,
REŽISÉRKA

Já myslím, že je to velice prospěšné a že je dobře, že se to dělá. Otevřít diskuzi bývá nejtěžší, proto jsou cenné ty dva úvodní referáty. Hlavně jsem ale velice příjemně překvapená, že se studenti nebojí kontrovat renomovaným kritikům, že se tu střetávají názory zkušených odborníků s těmi, které se divadlo teprve učí vnímat. Sama nemám potřebu se do diskuze zapojit, ale jsem vděčný posluchač.

MARIE CALTOVÁ,
DRAMATURGYNĚ DJKT PLZEŇ

Blaženin zápisník

Milí čitatelia! Dovoľte, aby som sa predstavila – moje meno je Blažena, pracujem ako predavačka a vo voľnom čase sa venujem teatrologii. Na festival OST-RA-VAR chodím pravidelne, a nielen kvôli divadlu, ale predovšetkým kvôli rozborovým seminárom. Malý výber z toho včerajšieho:

„Inscenace *Kuřáčky* vypovídá o naivitě Člověka s velkým Č“ (Jiří Karen) – V tejto súvislosti navrhujem zavedenie nového teatrologického úzu, a to škálu piatich stupňov veľkosti písmena č v slove človek. Chcela by som polemizovať s tým, že v tomto prípade ide o Človeka s veľkým Č, zároveň tohto človeka nevidím ako človeka s úplne malým č. Je to taký človek s trojbodovým č (na stupnici veľkosti č od jedna do päť). Verím, že teatrologická obec prijme toto nóvum s vedomím revolučného obohatenia analytického aparátu.

„Konec je vlastně happyend“ (David Drozd o *Kuřáčkách*) – Znalci seriálu Sex v meste, ku ktorému sa hra prirovnáva, by určite nesúhlasili!

„Tančí puška s Ivanovem, nebo Ivanov s puškou?“ (Ladislav Vrchovský) – To je podľa mňa jedna z režijných pascí na diváka. Takýchto hádaniek na zmätenie tu nájdeme

množstvo. Napríklad, bola čajka zastrelená, alebo sama vletela do guľky? Stála Sáša v daždi alebo dážď padal na ňu?

„Nevím, jestli text podrazil nohy režisérovi, nebo režisér podrazil nohy textu.“ (Jana Žáčková o *Amigovi*) – To je veľmi zjednodušujúce. V skutočnosti je línia podkopávania omnoho rozvinutejšia. Najskôr podkopal autor nohy textu, čím implicitne podkopal nohy aj režisérovi. Režisér sa mstí tým, že podkopáva nohy textu, aby tým spätne podkopal nohy autorovi, ale neuvedomuje si, že tým podkopáva nohy aj divákovi a hercom. Herci s podkopnutými nohami sa mstia na divákoch, a teda divák má nohy podkopnuté duplicitne.

„Vášeň Niny pro pekařství může být analogií k vášni pro kokain“ (Jana Žáčková o *Amigovi*) – Interpretácií sa ponúka viac, chlieb nie je len múka. Možno ide o vášeň pre mliečne produkty (je Nina celiatička so samovražednými sklonmi?). Nezabúdajme na vajíčka – možno pečivo Nine pripomína šťastné detstvo na babičkinom dvore, azda mala aj obľúbenú sliepku...

„René Šmotek by byl mnohem lepší Putin než Ondřej Malý“ (študentka z Olomouce) – To je úplně jedno, originál je len jeden.

„Ostravská divadla nastolují aktuální témata mnohem více než ta brněnská“ (Lukáš Kubina) – To stojí za komplexnejšie spracovanie. Navrhujem projekt interaktívnej mapy ČR, kde by si mohol človek kliknúť na mesto a ukáže sa mu, či miestne divadlá nastolujú viac aktuálne alebo neaktuálne témy. Výhľadovo by sa mohla mapa doplniť prostredníctvom emotikon o to, či sú v danom meste dobrí alebo zlí herci, režiséri, diváci a kritici.

„Časopis Leo vychází v ČR od roku 1991, ale dnes ho kupují už jenom sběratelé a nostalgici“ (Vojtěch Varyš) – V mene všetkých prísediacich ďakujem za obohatenie interdisciplinárneho charakteru umeleckej kritiky.

BLAŽENA BREDEROVÁ

Va! Če! Dele!

Říkal cyp jeden bolševicky. To máš Vůjtek v kontextu letošního OST-RA-VARu (i předešlých), a obecně českého divadla, patří k autorům, jejichž vzácnou schopností je nasytit texty provokativní, živelnou a inspirativní divadelností. Tento předpoklad zní možná komicky, protože je základní a samozřejmou součástí celého divadelnictví, ale nemusí to vždy platit.

Pestré vrstvy jsou příkladem špičkové adaptace, která si pohrává s možnostmi románového vyprávění a různými způsoby, jak jej žánrově pozměnit a akcentovat tím doposud neodkryté uhelné žíly příběhu. V inscenaci se také mimo jiné poodhaluje kombinace, která činila např. Brenpartiji v Aréně natolik vzrušující. Je to spojení „svojského“, výsostně lokálního tématu, režie Janusze Klimszi a sehranosti souboru divadla Petra Bezruče. Tvůrci se ponořili do mikrokosmu „farani“, tedy čehosi velmi vzdáleného a nebezpečného. Pestré vrstvy však nejsou pouhou „hloubkovou“ sondou do hornického prostředí, ale studií odchodu i toho, jak obtížný může být návrat.

Autor románu Ivan Landsmann (Lukáš Melník), osciluje jako průvodce inscenací mezi dvěma světy - „vrstvami“. První je soustředěný vhled do rituálů horníků, jejich šílených životů i osudů. „Synci“ žijí v potměšilé realitě dolů, a když vystoupí ven, narážejí na byrokra-

tickou mašinerii a nepochopení. Jsou přitom sehraní ve fikčním světě příběhu i jako herci na jevišti. Navzájem se nepodráží a veskrze se respektují. Nováček Luděk Ondřeje Bretta je výjimka, „chlopi“ mu umí první dny práci maximálně zpříjemnit.

Druhá rovina se zcela proměňuje do hříčky připomínající nejbližší situace v absurdních dramatech. Vše se odehrává ve snovém obrazu čekárny, ve které se Landsmann potkává spoustu podivínů z celého světa, čeká na politický azyl a Jaroslava Hutku. Mistr protestsongu má Ivana převést do svobodného světa, ale nebere mu ani telefon. Vedle Landsmannovy party svérázných chlapíků zahraných s až dokumentární autenticitou nepůsobí stylizované přízraky (např. ruská baletka plná naděje, zkouřený černochoch či povolná letuška) jako cizorodý prvek. Odlišují od sebe pestré vrstvy vyprávění.

Titul se symbolicky propojuje i s formou. V závěru proteče voda ze snu i do štol a obě roviny se spojí v bizarním výjevu. V jakémsi prostoru mimo čas všichni Landsmannovi „kamoši, kapove aj děvuchy“ stojí a zpívají mu o svobodě.

Představení v prostorách dolu Hlubina jistě rezonovalo silněji – nepřeborné množství ruchů a obskurní hudby v kulisách vybydleného komplexu mohlo vrhat v tmou a úžas mocněji. I tak to byly vrstevnaté pestry.

MARTIN MACHÁČEK

Redakční hodnocení

*Macháček ***** / Mikulka *** / Macháček *** / Šíroká **** / Šupová *****

Mikuláškov čistý rez

Inscenácia *Na větrné hůrce* Divadla Petra Bezruče je ďalšou z Mikuláškových variácií na tému banality ľudského života; tentokrát je spúšťacím mechanizmom hlboko zakoreneného barbarského správania. Jan Mikulášek v poslednom čase inklinuje skôr k spoločensko-kritickému divadlu (*Europeana, Nenápadný půvab buržoazie*), v ktorom individualizmus nemá miesta. V jeho poslednom bezručáckom počine ale vyčínajú krutosť a jej degeneračné účinky práve v najintímnejšom prostredí rodiny. O naliehavosti *Větrné hůrky* preto nemôže byť pochyb. Domáce násilie predsa nie je každodennou realitou len disfunkčných domácností s obrovskými plazmovými televízormi.

Mikuláškov inscenačný skelet Brontëovej románu je čistým rezom príbehom, surovým ako samotný zatrpknutý Heathcliff. Hrozivá kostra dramatisácie ale spolu s vizuálnou symbolikou, štylizovaným gestom, či pohľadom vytvára originálny javiskový generačný román. Práve tento makrokozmos nespočetného množstva miniatúrnych nuans dodáva jednotlivým situáciám neuveriteľný ľudský rozmer. Až dojemnou môže byť takto napríklad umelá palma v rukách týranej Isabely, ktorá si nevкусnou kvetinou sotva zútulní svoje nové väzenie na *Větrné hůrce*. Počas dvoch koncentrovaných hodín sa dá v dusnej domácnosti Earn-

shawovcov a Lintonovcom len málokedy nadýchnuť.

Svoju výnimočnú tvárnosť ukazuje Tomáš Dastlík. V *Správkařovi* sme ho videli ako slizkého štátneho žalobcu Grubešova, v *Pestrých vrstvách* je čarovným prostáčíkom Johnnym Killerom, *Větrné hůrce* ale suverénne kraľuje ako chladnokrvný Heathcliff. Z introvertného cigánskeho chlapca sa v priebehu predstavenia premení na starého monštrózného surovca, pričom situáciu pevne drží pohľadom či nenápadným neurotickým gestom. Postavením Kateřininho šíalenstva na pohyboch Kate Bush z bizarného videoklipu k piesni *Wuthering Heights* sa zas inscenátorom podarilo vykorčuľovať z rizika hereckého pátosu.

Obyčajný pár dverí čoby dva znepríatelené rody na slatinách alebo detské hračky zahodené v kútoch neútulnej domácnosti sú zas jedny z minimalistických kúziel scénografie Marka Cpina. Holt, „Cpinkulášekovi“ ten nový surový imidž mimoriadne pristane.

DOMINIKA ŠIROKÁ

Redakční hodnocení

Široká ***** / Šupová ***** / Zahálka *****

Pozdravy z cukrového královstva

Jak důležité je mít Filipa je jedním z nejčastějších „tahákov“ repertoárových divadiel. Niet divu, ponúka príjemný, odľahčený konverzačný humor, zápletky vychádzajúce zo zmien identít a hľadania lásky, skrátka všetko, čo je divácky vďačné. Avšak často sa pri uvedeniach tejto hry stretávame s hysterickými interpretáciami, fraškovitosťou, až vulgaritou. Inscenácia NDM sa tomu vyhla a s príznačným anglickým jemnocitom a šarmom rozosmiala celé publikum.

Už scéna, ako vystrihnutá z cukrového královstva, ukazuje vôľu inscenátorov neskĺznuť do prízemnosti. S úsmevom sledujeme, ako sa mení zo salónika anglickej rodiny z vyššej vrstvy na gýčovitú záhradu plnú umelých ružových kríkov a umelých obláčikov, ktoré visia zo stropu. Táto láskavá paródia je doplnená hereckými výkonmi, ktoré pracujú s prvkami grotesky, no nikdy nie na úkor textu.

Režisér Vít Vencel rozvíja komickú stránku hry a herectva vo vlúdnych tónoch. Obe mladé dámy, Cecílie (Petra Lorencová) a Gvendolína (Andrea Mohylová), sú vášnivo zaľúbené, no ani v najväčšom víre komických situácií nestratia nič zo svojho distingvovaného prejavu. Svoje vášne, či už lásku alebo rozhorčenie, pretavujú do krčovitosti, niekedy až mechanickosti. Tým vzniká

kontrast medzi absurdnými situáciami a ich etiketou, ktorá im nedovolí byť rozpustilými.

Ich snúbenci, Jack, resp. Filip (Vladimír Polák) a Algernon (Igor Orozovič) naopak rozohrávajú situácie dynamickejšie. Koniec koncov lži, ktoré vymysleli prenasledujú ich a oni musia rýchle, až prehnane reagovať, keď sa im domček z karát ide rozsypať. Igor Orozovič je ten skazenejší, bláznivejší, a preto sú aj jeho pohyby dynamickejšie a prejav odkazuje k mladíckej naivite a neposednosti. Pohybovo topornejší Jack Vladimíra Poláka pôsobí úprimnejšie a dobrosrdečnejšie. Lady Bracknellová Veroniky Forejtovej je bigotná dáma, ktorá trvá na pevných mravoch, tučnom konte a dobrom rodokmeni. Je očividnou hlavou rodiny, svoju striktnosť ale neexponuje do absurdných rovín.

Niekoľko gagov tu slúži len na odľahčenie, nie sú základom estetiky inscenácie. Napríklad keď Algernon nevie odtrhnúť ružu z kru, či lopata povalujúca sa na zemi, ktorá ako v kreslených groteskách párkrát zasiahne rozkrok. Narážky na divadelných kritikov zase dokazujú, že herci sú tak stotožnení so svojimi postavami, že si „ulietajú“ aj na drobnej improvizácii. Inscenácia je ako cukrová vata – sladučká, jemnučká, ružovučká, a spoľahlivo zasýti hlad po dobrej komédii.

TÁŇA BREDEROVÁ

Redakční hodnocení

*Brederová **** / Mikulka **** / Zahálka *****

Velkolepost vyvolených: Ostravaryš

(komerční příloha)

Někdo si přál. Málokdo doufal. A téměř nikdo nevěřil. A ti poslední měli pravdu, navzdory bombastické reklamě a hlasité šeptandě nebylo po alternativním festivalovém zpravodaji ani vidu, ani slechu. Legenda se ani po třech a půl letech nevrátila. To však jejich původcům nebrání, aby už teď prodávali předplatné na příští ročník. Jednou to přijde! Ničím jiným z tradice nastolené předchozími ročníky ten letošní také nevybočoval. Mohli jsme si zahořekovat nad trudnou situací mužů (byl skutečně Higgins tak nesnesitelně infantilní neurotik?) a neméně tristním údělem žen (zejména pak žen v umění; jak říkává Elfriede Jelinek, taková Nobelova cena za literaturu dělá muže atraktivnějšími, zatímco ženy jen monstróznější), soucítit s několika oběťmi režimu, který předtím sami pomáhali budovat (jakkoli byla inscenace *S nadějí* i bez ní poctivě odvedenou prací, pochybuji, že na některé její momenty budu později vzpomínat, tak jako třeba na radost, kterou měl Klement Gottwald, když „to padlo na Rudlu“ v Čermákové inscenaci Steigerwaldovy hry *Horáková x Gottwald*). Vzato po divadelních zážitcích, musím přiznat, že jsem si nejvíc užil to, co už jsem znal: druhé zhlédnutí Klimszova *Chlívá a Pátrenosteru* a Mikuláškovy *Větrné hůrky* mě v obou případech nevyvedlo

z pocitů, které jsem měl poprvé: znamenité divadlo, které má smysl, sílu a půvab.

Zásadním zdrojem pobavení na každém OST-RA-VARu vždy byly rozborové semináře, které byly zároveň po mnoho let pod náporém kritiky. Letos došlo k pozorovatelné změně, když diskuse místo olomouckého Štefanidese moderoval brněnský Drozd. Patrně větší obměnou byla však absence některých známých firem z předchozích let, díky čemuž byla diskuse věcnější a snad i kultivovanější. Opavský dramatik nechvalně proslulý sebevzhlíživostí a netalentem, který pokládá směs amatérské teatrologie a salónního stalinismu za zajímavý materiál pro příspěvek na semináři, byl sice jistým – v tomto směru však notně nevídaným – oživením. Jinak je nutno říct, že jakkoli jistou uhlazenost, decentní znalost pornografie a příjemné náznaky antisemitismu nelze novému uspořádání vyčítat, ale někdejší divoké hádky, debaty zcela mimo téma, osobní urážky, a vůbec všelijaké taškařice, korunované například haurskou sázkou o milion mezi (tehdy ještě docentem) Vladimírem Justem a (tehdy ještě ředitelem NDM) Ludkem Golatem atmosféře tohoto ročníku poněkud chybí. Dodnes navíc nevíme, jak ta sázka dopadla, respektive jestli byla výhra vyplacena.

VOJTĚCH VARYŠ

	David Drozd	Jan Kerbr	Tatjana Lazorčáková	Josef Mlejnek	Lenka Šaldová	Vojtěch Varyš
Na větrné hůrce	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●	●●●●●
Mít Filipa	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●●	●●●

Oscar Wilde položil základy absurdnej dramatiky!

Ostravsko-ozdravné divadelné turné je ako otrava. Človek vystavený účinku divadla sa dostáva do letargického stavu. Začervenané oči, zúžené zreničky, bolesti údov a strata koncentrácie zakončené absolútnou nirvánou. Taká je katarzia Ostravaru.

MILO JURÁNI (VŠMU)

Bilančná glosa: glo glo glo glo...

MÁRIA FRONCOVÁ (VŠMU)

Ako by ste zhodnotili tohtoročný OST-RA-VAR farebne? Univerzálne: biela – modrá – červená!

JAKUB MUDRÁK (VŠMU)

„Zabil si ma!“ To by mohla povedať E. Brontëová Mikuláškov. Nepravda! Za prírodné živly prebral zodpovednosť človek. Brontëová je vzkriesená!

DOMINIKA UHLÁROVÁ (VŠMU)

Jsme na konci festivalu a je důležité říct, že hvězdičkové hodnocení, které vychází v časopise a ve videožurnálu, je platné pouze pro tento festival. Protože obecná úroveň ostravských divadel je na české poměry nesmírně vysoká. Jestli představení v Ostravě dostane dvě hvězdičky z pěti, tak jinde by to znamenalo čtyři.

VLADISLAV KRACÍK (FF UP)

Navzdory různým mediálním zprávám a internetovým diskuzím ohledně Mikuláškovy Větrné hůrky, navzdory tomu, že jsem na inscenaci šel s relativně velkým negativním očekáváním, musím – ke svému značnému překvapení – přiznat, že mě ta inscenace dostala. Přesně ten zážitek, který se včera nedostavil u Správkaře: představení v jednom tahu, kde gesta, hudba i obrazy dávají smysl, je mi srozumitelná brutalita vztahů, redukce předlohy na samou kostru atp.

DAVID DROZD

Výsledek pokusu o rozhovor s Davidem Drozdem o rozborových semináři:

Diskuze nekoncepuji, koncepují se samy: materiálem představení, jednotlivými hosty, únavou po kuloárových diskuzích i kolísáním hladiny kofeinu. Taková intelektuálně-emoční performance.

DAVID DROZD

Divadelní Hůrka udržela pozornost diváků i přes všeobjímající únavu.

HONZA PETRUŽELA

Sobota přinesla dvě příjemná překvapení. Vzhledem k posledním Mikuláškovým počínům v Brně (vyjma Buržoazie) jsem došla velice skeptická a odcházela nadšená – a to především díky hereckým výkonům. Také Filip byl svěží, lehká komedie, která neurážela – spíše naopak. Celkově je doménou ostravského divadla herectví, respektive konkrétní herci.

MARKÉTA POLOCHOVÁ

Mě na letošním festivalu více než úroveň představení zaujala úroveň některých diváků. Když uznají, že představení není hodno jejich pozornosti, tak začnou okázale rušit, což mi nepřijde úplně vhodné.

JOSEF KAČMARČÍK (DAMU)

Nejvíce mě zde uhranul Chlív a Paternoster v Aréně. Naprosto

nejmagičtější, nejdivadelnější svou obrazností, metaforičností – jak si hrají s prostorem a s divadlem, co z toho všechno dokážou vyždímat. Strašně se mi líbí jazyk, jakým to hovoří.

ŠTĚPÁN TRETIAG (DAMU)

Strašně mě těší, že jsem viděla Filipa a Donaha! – konzumní představení, která jsou dobře udělaná. Muzikál super - byl velmi dobře zasazený do ostravského kontextu, vtipný, šlapalo to. Nejvíce mě dostala scéna, kdy se snažili slézt ze záchodků v klubu – jednoduchá situace, s kterou si dokázali krásně vyhrát. Skvělá hudba, orchestr. U Filipa musím vyzdvihnout hereckou práci Igora Orozoviče a hlavně Vladimíra Poláka – ten je pro mě objevem letošního festivalu.

ZUZANA BURIANOVÁ (DAMU)

Představení Jak důležité je mít Filipa mne velmi obohatilo – dozvěděla jsem se, kolika možnými způsoby se dá posadit či položit na sofa! A všimli jste si té podobnosti Vladimíra Poláka s Oscarem Wildem? Jsem fascinována!

TEREZA SOCHOVÁ

Šéfredakce: Vladimír Mikulka - Michal Zahálka

Redakce: Táňa Brederová - Martin Macháček - Pavlína Pacáková - Dominika Šíroká
- Barbora Šupová

Grafik: Michal Zahálka

*Festival pořádá činohra Národního divadla moravskoslezského ve spolupráci
s Komorní scénou Aréna, Divadelní společností Petra Bezruče a Divadlem loutek
Ostrava za podpory statutárního města Ostravy a Ministerstva kultury České republiky.*

Redakční kontakty: mail michal.zahalka@gmail.com - tel. 724 507 818 (jen SMS)